

Popas duhovnicesc

aprilie 2006

CUPRINS:

Cuvânt ul	1
De la bisericuța din vârful dealului la capela <i>Sainte-Madeleine</i>	2
Poezie: Grădina Ghetsimani	2
Iubirea creștină	3
Zâmbind cu Părin-	3
Programul slujbelor din Săptămâna Mare și de Sfințele Paști	4
Anunțuri	4

Ziua Învierii

Ziua Învierii! Si sa ne luminam cu praznuirea,
Si unul pe altul sa ne îmbrătișam.
Sa zicem: fratilor; si celor ce ne urasc pe noi;
Sa iertam toate pentru Înviere.
Si asa sa strigam: Hristos a înviat din morti,
Cu moartea pe moarte calcând,
Si celor din morminte viata daruindu-le.

Cuvântul parohului

După mai mulți ani de întrerupere, *Popasul Duhovnicesc* iese din nou la lumină. Revista a fost fondată prin 1988, în scopul de a pune la îndemâna românilor din Capitala Alsaciei, răsfirați pe mari distanțe, un instrument de comunicare întru rânduile Bisericii. Apoi, după 1990, numărul acestora s-a dublat, s-a triplat... după care nimeni nu a mai stat să-i numere. Problemele s-au înmulțit și ele, bisericuța Sfântul Ioan din Hoenheim, cea atât de intimă și caldă, a devenit neîncăpătoare, iar noi ne-am văzut nevoiți să căutăm găzduire liturgică prin alte lăcașe. Acest lung drum de încercări, presărat cu obstacole - dar și cu credință și nădejde - a fost, firește, unul fără *Popas!*

Desigur, se poate comunica astăzi în multe feluri, iar Biserica nu disprețuiește Internet-ul, devenit principalul mijloc de legătură între oameni. Mi se pare, însă, că nimic nu înlocuiește - și, probabil, nu va înlocui multă vreme - tradiționala pagină scrisă, aducătoare de tihnă și căldură umană, prin care se statornicește cu ceilalți nu numai comunicarea, dar mai ales *comuniunea*. Foiaia scrisă este expresia cea mai autentică a gândurilor semenilor noștri purtători și creatori de valori, gânduri pe care ei acceptă să le împărtășească cu noi, frații de aproape sau de departe. Nimic din toate acestea nu le procură ecranul rece, ce pare a-l afunda pe om și mai adânc în singură-tatea "publică" și dezumanizantă de care devine tot mai conștient în ultima vreme! Da, cred că avem astăzi, mai mult decât oricând,

nevoie de elemente de stabilitate și de comuniune cu aproapele nostru, inclusiv prin intermediul unei reviste parohiale. Cu această convingere, *Popasul* pornește iarăși la drum... Cu binecuvântarea Părintelui Mitropolit Iosif și cu eforturile conjugate ale enoriașilor.

În forma sa nouă, buletinul este destinat să găzduiască nu numai acele informații necesare bunei funcționări și organizării a parohiei, dar și creațiile (meditații, poezii, evocări etc.) propuse de membrii comunității și de studenții care vor binevoi să ne onoreze cu încrederea lor. Talente sunt - ne-am încredințat de acest lucru - iar "lumina nu este bine să stea sub obroc"...

Primul număr apare acum, în zilele premergătoare Sfințelor Paști, când Iisus ne așteaptă să Îl însoțim până la picioarele Golgotei, ca apoi să ne poarte El spre lumina Învierii. Cel dintâi mesaj al *Popasului* este, așadar, unul *duhovnicesc*, îndemnându-ne facem cât mai multe eforturi spre a ne primeni sufletele și trupurile cu post, pocăință și împărtășire cuviincioasă. Biserica ne învață că numai așa Îl vom avea alături de noi, pe tot drumul vieții, pe Hristos cel blând și lesne iertător.

Fie ca Bunul Dumnezeu să așeze și să statornicească această înfăptuire sub semnul Binecuvântării Sale și a sporirii roadelor duhovnicești în sânul comunității noastre române!

De la bisericuța din vârful dealului la capela *Sainte-Madeleine*

Acasă, pregătirile pentru Înviere sunt pe sfârșite. De la rugăciunea intensă, la vasele pentru post ținute în locuri ferite de atingerea prafului și a relor lumii, la spălaturile covoarelor și până la curățenia din cimitir - totul se îmbină într-un obicei sacru al românului, în ritm anual și cu transmitere smerită copiilor și nepoților care intră de mici în legătură cu tainele mării sărbători a creștinătății.

Ograda copilăriei mele a fost la sat. De fapt, la Sat. Într-un spațiu ocrotit de clopotnița bisericii, în timpul când bătranele muncite își duceau la slujbă de mână, mândre, puii de oameni de la oraș; când își puneau hainele păstrate « în odaia bună », cu batic negru sau mai colorat - după regrete sau bucurii - umblând cu capul plecat înaintea preotului. Din vremea când veșnicia își ducea încă senină zilele la sat!

Din acest cadru nu poți ieși decât cu imagini bine fixate și cu trăiri îngropate într-o criptă a amintirilor timpurii. Fiecare contact cu lumea tradițională și cu tot ce înseamnă spirit românesc profund și, în același timp, spirit profund românesc, e o tresărire a firii. Și, slavă Domnului, biserica românească din Strasbourg facilitează astfel de momente.

A trăi în străinătate în 2006 este, cu siguranță, total diferit de ce însemna viața în afara țării în urmă cu mai mulți ani. Astăzi, mijloacele rapide de comunicare înlesnesc legăturile cu tot ce e acasă. Distanța e mai mică, parcă. Și apoi, o comunitate pu-

ternică, bine structurată, în care poți vorbi românește și împărtăși valori comune este mai mult decât necesară. Rolul Bisericii este, în acest sens, providențial. Și dacă în zilele obișnuite « Tatăl nostru » rostit într-un glas de zeci de oameni crează un puternic sentiment de co-muniune, de Paști « Hristos a înviat » cântat de sute de suflete se va înălța pe același culoar de tămâie și rugăciune cu toate cântările de acasă. Indiferent de motivele pentru care suntem aici, că ne e bine sau nu, că suntem integrați sau nu, când vom fi luat lumina ne vom fi amintit de sunetul clopotelor din sătucul în care am ciocnit prima dată ouă roșii.

Biserica din vârful dealului va fi neîncăpătoare. Câteva bătranele, altele decât cele care își duceau nepoții de aceeași vârstă cu mine la slujbă, vor face eforturi să nu adoarmă. Ceilalți vor fi înțelegători. Deniile sunt multe, postul greu, muncile au început de mult pe câmpiile României... Din curtea bisericuței mele se vede o mănăstire, ceva mai aproape e o alta biserică, iar pe dealurile ce înconjoară satul din partea opusă, alte două. Joi se vor citi cele 12 Evanghelii. Vineri se va cânta Prohodul. Sâmbătă dimineața, toți pruncii satului vor fi împărtășiți. Spre miezul nopții, pâlcuiri-pâlcuiri, în aceleași haine, din odăi mai bune însă și ușor atinse de un aer de oraș se vor îndrepta spre biserică. De peste tot se va vedea lumina. « Lumina lină... »

Biserica este un axis mundi. Nu contează ca sunt paralele și me-

ridiane între românii de pretutindeni. « Hristos a înviat » se va cânta și se va simți la fel. Românește.

Mirela Patru

Teribilă sloganizare. Sau poate cuvinte prea banale

Grădina Ghetsimani

Plâng pietrele-n grădina Ghetsimani
Durerea lor e surdă și nespuse
Striga-vor într-o zi cu voce tare
Iubirea lor pentru Lumina neapuse.

Plâng florile-n grădina Ghetsimani
Și iarba tace tristă și supusă
Măslinii plâng cu lacrimile lor de frunză

Tânjind mereu după Lumina neapuse.

Și vântul plânge în grădina Ghetsimani
Se tânguie, deși nu are nici o vină
Iar stelele din cer coboară
Să se adape din Lumina lină.

Plâng inimile noastre în grădina Ghetsimani
Știind cu toții că purtăm o vină
În fiecare zi a existenței noastre
Când alungăm de-atâtea ori Lumina lină.

Să căutăm Lumina sfântă în grădina Ghetsimani
Pe care veacurile nu o pot umbri
După călătoria noastră efemeră
În raza ei să ne putem adăposti.

Manuela FRIEH

Iubirea creștină

Într-o lume « obișnuită » cu empirismul șocantului. Și totuși, pe lângă răspunsul cadru al teologului școlit scolasticește care ar spune că iubirea creștină este cea mai mare poruncă lăsată de Mântuitorul și cea mai mare virtute creștină, bănuim o mica bâlbâială, consecință firească a dificultății circumscrierii iubirii creștine unei spațialități noetice.

Într-o perspectivă generală, iubirea creștină este iubirea care te face să uiți de tine însuși, de egoismul propriu, prin ea pășind afară din noi înșine, prin ea eliberându-ne de apăsătoarea robie a "identității EU=EU", după spusese lui Nae Ionescu.

Iubirea creștină înseamnă astfel deschidere către celălalt prin abandonarea de sine. Deci, altruism. Pe de o parte. Pentru că nu e numai atât. Este depășire de sine, ieșire din sine spre semen, dar nu oricum, ci prin Dumnezeu și în Dumnezeu. Căci Dumnezeu este IUBIRE. Este IUBIRE pentru că este TREI. O comuniune personală. Iată piatra de poticnire peste care n-a putut trece filosofia iudaică și de care uităm astăzi de cele mai multe ori când ne raportăm la Dumnezeu. Relativizăm foarte ușor revelația și presupunem undeva o identitate ontologică între Dumnezeul creștinului, al musulmanului sau al nu știu cărei religii orientale. Ori nu e nicidecum așa. Dumnezeu este TREI care se iubesc din veșnicie, fără confuzie și fără distanțare, care din iubire au creat pe om și care din iubire l-au salvat pe om. IUBIRE creatoare de iubire și de comuniune cu Dumnezeu și, în Dumnezeu, cu semenii.

În ambele cazuri, iubirea

creștină își are începutul și sfârșitul în comuniunea cu Dumnezeu.

Ea pleacă de la Duhul lui Hristos care stă la ușa sufletei și invită. Dacă propunerea cade în pământ bun, se însoțește cu libertatea omului și aduce ca rod comuniunea iubitoare.

Avându-și temeiul în Sfânta Treime, iubirea creștină este o iubire personală. Nu iubesc așa în abstract, ci iubesc în mod personal pe celălalt în Hristos. Iubindu-l pe semenul tău în Dumnezeu, înseamnă a-l recunoaște precum chip neacoperit al lui Dumnezeu în care se reflectă însăși IUBIREA divină. Dumnezeu, « structura supremei iubiri », constituie astfel modelul oricărei persoane umane și al oricărei teologii a Bisericii. Căci forma sacramentală pe care o ia iubirea noastră în Hristos este Biserica.

Iată deci un alt sens al iubirii creștine: cel eclezial. La acest nivel se structurează originalitatea deosebită a Bisericii: iubirea în Dumnezeu este modelul și forța comuniunii ecleziale. Fiecare om ce se încorporează Bisericii intră într-o nouă comuniune, într-o nouă realitate a iubirii lui Hristos. De aceea iubirea

creștină nu poate fi despărțită de Biserica. Căci în lumea aceasta nimeni nu se mântuiește în izolare, ci în comuniune, în comuniunea instaurată de Hristos prin actele sale mântuitoare și actualizată de Duhul la Rusalii. În creștinism nu există persoană izolată, ci numai persoane legate printr-o dinamică a iubirii înscrisă în spațiul eclezial: unus christianus - nullus christianus, spuneau părinții primelor veacuri creștine. În Biserica, prin Tainele și rugăciunile comunității, creștem în iubirea unora către alții ca, unindu-ne în același gând, să putem marturisi: « pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt, Treimea cea de o ființă și nedespărțită ».

SS

Zâmbind cu Părinții pustiei

Părinții pustiei au plâns mult și chiar au cerut de la Dumnezeu "darul lacrimilor". Pentru propriile păcate și pentru păcatele oamenilor. Dar nu au disprețuit nici umorul sau cuvintele de duh, atunci când acestea erau spre "zidirea fratelui".

Într-o zi, un înțelept al lumii acesteia merse la chilie la avva Ilarion :

- Avva, îi zise, ce este după părerea ta un filozof?
- Filozoful este un fel de orb care caută într-o încăpere întunecoasă un motan care nu există, îi răspunse bătrânul.
- Dar un teolog?
- Un teolog? Este cam același lucru, numai că el sfârșește, uneori, prin a găsi motanul...

**PROGRAMUL SLUJBELOR DIN SAPTĂMÎNA MARE ȘI DE SFINTELE PAȘTI
(16 - 30 APRILIE 2006)**

Toate slujbele vor avea loc în capela Sainte-Madeleine

(place Sainte-Madeleine, Krutenau, Strasbourg)

➤ **Duminică, 16 aprilie (Duminica Floriilor)** - orele 10,30: Sfânta Liturghie, binecuvântarea sălciilor și parastase (dezlegare la pește).

➤ **Joi 20, aprilie (Joia Mare)** - orele 20: Denia celor 12 Evanghelii, urmată de spovedanii (Taina Mărturisirii)

Comemorarea Cinei celei de Taină, în timpul căreia a fost instituită Sfânta Euharistie (Împărtașania). Biserica ne invită la slujba Sfințelor Patimi, când se dă citire celor douăsprezece texte luate din cele patru Evanghelii, relatând evenimentele care au precedat și însoțit Răstignirea lui Iisus.

➤ **Vineri, 21 aprilie (Vinerea Mare)** - orele 20,00: Denia Prohodului Domnului, urmată de spovedanii (Taina Mărturisirii)

Odele slujbei Prohodului ne înfățișează drama îndepărtării omului din plenitudinea în care îl așezase Dumnezeu și pogorârea lui Iisus la iad ca să îl caute pe Adam până în adâncurile morții (omenirea care l-a abandonat pe Dumnezeu și care se simte abandonată de El). Din dragoste pentru noi, Dumnezeu se lasă batjocorit, răstignit și așezat în mormânt de către cei pe care a venit să-i mântuiască.

➤ **Sâmbătă, 22 aprilie (Sâmbăta Mare)** - orele 10,00 - 12,00: împărtașirea copiilor și spovedanii (Taina Mărturisirii); orele 23,00: Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a Invierii Domnului, împărtașirea celor pregătiți prin post și spovedanie; binecuvântarea ouălor roșii și a cozonacilor.

Note:

- lumânările speciale pentru noaptea Sfințelor Paști se pot procura la intrarea în biserică înaintea începutului Slujbei Învierii (spre a evita picăturile de ceară și a proteja capela, nu se aduc lumânări din afară);

- "Paștile" (prescură stropită cu vin și binecuvântată) se vor împărți la sfârșitul Sfintei Liturghii din noaptea Învierii.

➤ **Duminică, 23 aprilie (Învierea Domnului)** - orele 12,00: "A Doua Înviere" (Vecernia Sfințelor Paști) și agapă festivă (enoriașii pot aduce la biserică bucate de sărbătoare, care se vor depune pe mesele pregătite din timp în spațiul amenajat și se vor binecuvânta la sfârșitul slujbei, îngăduind astfel tuturor să ia parte la bucuria Praznicului).

Notă: Între 25 aprilie și 6 mai, cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului Mitropolit Iosif, preotul paroh va însoți în România pe Mgr Joseph Doré, Arhiepiscopul Strasbourgului, care va efectua o vizită oficială la invitația Înalț Prea Sfințitului Mitropolit Daniel al Moldovei și Bucovinei.

ANUNȚURI—PARTICIPĂRI

➤ **Luni, 24 aprilie 2006, orele 18,30** - în biserică Saint-Maurice, place Arnold, Strasbourg: comemorarea genocidului armean din 1915 (parohia ortodoxă română se va asocia la slujba de pomenire a comunității armene prin rostirea unei rugăciuni pentru victimele genocidului).

➤ **Luni, 22 mai 2006, între orele 18,00–20,00** - masă rotundă și dezbateri pe tema: "*Ethique, religion et don d'organes*" la amfiteatrul Consiliului Regional (1, place du Wacken – Strasbourg), sub patronajul și cu participarea D-lui Președinte Adrien ZELLER.

➤ **Duminică, 4 iunie 2006** (duminica după Înălțarea Domnului) - pelerinajul anual la Cimitirul militar român de la Soultzmatt, care se va desfășura, ca și în anii trecuți, după următorul program :

- orele 10,30, imnele naționale francez și român, depunere de coroane și Sfânta Liturghie arhierescă (IIPPSS Iosif și Serafim), cu participarea preoților și a diaconilor prezenți. Răspunsurile stranei vor fi asigurate de către teologii români aflați la studii în Occident și de către enoriașii prezenți.

- În cursul după-amiezii – masă câmpenească în grija fiecăruia dintre participanții la pelerinaj.

Pentru mai multe relații, vă rugăm să ne contactați la adresa de mai jos:

REDAȚIA:

Preot Vasile IORGULESCU

Tel. /Fax 03 88 19 91 73

Mobil : 06 18 17 36 18

E-mail : iorgulescu_v@yahoo.fr

Sorin SELARU

selaruss@yahoo.com

<http://borstrasbourg.free.fr/>